

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ

ΤΟ ΤΙΟΘΕΤ ΗΜΕΝΟ

Ἐπί εἶκοσι χρόνια ὁ Ζάν Βινιόλ ἔγραψε μυθιστορήματα γιὰ τὶς λαϊκὲς ἐφημερίδες. Ὁπως συνήθως, εἰς τὰ μυθιστορήματα αὐτά ἔλασμαν χώραν φόνοι, δολοφονίες, καὶ οἱ κακούργοι ἔκλεβαν τὰ μικρὰ παιδιά ἀπὸ τὴν κούνια τους. Ὁ Βινιόλ εἴταν ἀρχετά καλὸς συγγραφέας. Ἐν τούτοις ὁ ἀτυχῆς δὲν ἐκέρδιζε πολλὰ χρήματα, καὶ εἶγε διαρκῶς στενοχώριες. Εἴταν μετριόφρων καὶ ντοπιαλός χαρακτήρα, καὶ αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι δὲν πηγαίνουν μρόστα στὴ ζωὴ τους, ὡς γνωστόν.

Ο Βινιόλ δὲν εἶχε ἀρχίσει τὸ φιλολογικὸ στόδιο του οὐκέτι πειθαρι-

λόδες μυθιστορήματαν. Διατηροῦσε παντα, μέσου σ' ενα συκε ειρηνικα την εργασια του, που δεν εἶχε έπιληπτικα να την ελασσονι ποιει. Τις ουσιαστικα την θεωρεων και το «Ανηγη της θεωρεων» και το «Διάνειν δασια». Διατυγχανες διατηρησε οι στίχοι δὲν αποφερουν κερδον και κανει. δὲν έδεχετο να του τους έκδωσῃ.

Ο Ζάν Βινιόλ δένουσε μὲ τὴν μητέρα του εἰς ἑνα σπιτάκι τῆς συνοικίας Μπατινιόλ. Γιὰ νὰ βοηθῇ τὴν μητέρα του, που εἴταν πολὺ γηγά και παράλυτη, ὁ Ζάν εἶχε ἐπιδούσε εἰς τὴν συγγραφήν περιπτειωδῶν μυθιστορημάτων, οπως ἑνας ἀποτυχημένος ζωγραφος γίνεται φωτογράφος.

Ἐννοιωθεν ἐν τούτοις διε τὸ ταλέντο του ήτο νος να γραψῃ, και συνήθως ἀνεστέναζε βαθειά σταν συλλογιζόταν εἰς την μπορούσε νὰ κάμη κάτι καλλίτερο και φιλολογικώτερο.

Μετα τὸν θυντικό τῆς μητέρας του ὁ Βινιόλ έμεινε μόνος στὸν κόσμο. Δὲν εἶχε συγγενεῖς, οὔτε φίλους και ἐπληγτει ἀγρέως στὸ μοναχικό του σπιτάκι.

Ἡταν σαράντα ἑπτά ἑτῶν πλέον και ἀρχιζεν ὑ ἀσπρέζη. Δὲν ἔτρηγε πολὺ γιατὶ ὑπέφερε ἀπὸ τὸ στομαχὶ του, δὲν ἔπινε, δὲν ἐκάπνιζε.

— Εχασα και αὐτή τὴν παρηγορά τοῦ καπνίσματος, ἐλέγε μελαγχολικά. Τί πλῆξι! Βαρέθηκα τη ζωή, βαρέθηκα τὸν έαυτό μου, τὸν κόσμο, τὴ δουλειά μου, τὰ πάντα. Είμαι μόνος και μακάρι νὰ ἐπέθανα!

Μιὰ παραμονὴ Χριστουγέννων ὁ Βινιόλ ἀνέταυτο πάτωμα ποὺ βρίσκοταν τὸ φτωχικό του.

— Στὸ διάβολο! μουδμούδισε ἐκνευρισμένυ μυθιστορημά μου δὲν ἔχει ἀρκετοὺς φόνους. Πρέτζακ που ἔργιζε προχθές ἀπὸ τὸν Πύργο "Αιφελ βερὸν εἶναι διε τὸν έννοσον νὰ μοῦ δώσουν

ἄλλες μικροδυσαρέσκεις. Ή φωτιὰ εἶχε σβύσει, Ἡ λάμπα του ἐκάπνιζε. Ἐπειτα ἀνεκάλυψε διε δὲν εἶχε σπίκτα. Κι' ἐπρεπε νὰ γράψῃ ὅλη τὴν νύχτα γιὰ νὰ ὀναστήσῃ τὸν Τζάκ.

— Ζωραΐα Χριστούγεννα! μουδμούδισε.

Τέλος πάντων ἀποφάσισε νὰ ζητήσῃ σπίκτα ἀπὸ μιὰ γηγά σύνοικο του.

Ἡ σύνοικος του αὐτὴ εἴταν μιὰ γηγά, η μητέρα Ματιέ, που ἔζουσε μὲ τὸ ἔγγονάκι της, ἓνα μωρό

πέντε μηνῶν. Ἡ γηγά Ματιέ εἶχε χάσει τὴν κόρη της πρὸ δύο μηνῶν, καὶ παιδεύσταν μὲ τὴ φαπτικὴ γιὰ νὰ ζήσῃ τὸ ἔγγονάκι της.

Ο Βινιόλ, ποὺ εἶχε ἀγαθὴ καρδιά, τὴν βοηθοῦσε καμιμιὰ φορά και τῆς ἔδινε κανένα δεκάριο.

— Καλησπέρα, κυρία Ματιέ!... τῆς εἶπε δταν μπῆκε στὸ δωμάτιο της. Τί κάνετε; Χρόνια πολλά!

— Στάθηκε και παρετήρησε τὴ γηγά, ποὺ πακετάριζε τὸ μοναδικὸ στοῦμα της.

Κοντά στὸ φτωχικὸ κρεβάτι, τὸ μωρὸ κοιμᾶταν μέσα σὲ μία ψάθινη κούνια.

— Τὶ κάνεις ἔχει; τὴν οὐάτησσεν ὁ Βινιόλ.

— Τὸ

βλέπε τε, κύριε Βινιόλ. Θά πάω στὸ ἐνεχυροδανειτὸ ήριο αὐτὸ τὸ στρῶμα, εἰπε κλαίσουσα νὰ γηγά. Πρέπει να πάω γρήγορα, γιατὶ τὸ γραφεῖο κλείνει ἐνωψίς σήμερα... Θά μοῦ ὀσουν τουλάχιστο δέκα φράγκα.... Το στρῶμα εἶναι μάλλινο...

— Θύ δώσῃς τὸ στρῶμα; Καὶ ποὺ θὰ κοιμᾶσαι μ' αὐτὸ τὸ κρῦ;

— Τί νὰ κάνω; Ἡ ἀδελφή μου εἶναι ἀρρωστη βαρειά και τὴν ἔδιωξαν ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, γιατὶ ἔχει χρονία ἀρρώστεια. Θέλω νὰ τῆς πάρω γιατρικά. Δεν πειράζει ἄν κοιμηθῶ λίγες βραδείες στὴ ψάθια. Δὲν ἔχει κανένα νὰ τὴν βοηθήσῃ. Ἀνησυχῶ γιὰ τὸ παιδί. Συνήθως τὸ ἐμπιστεύειν στὴ θυρωρὸ δταν φεύγω, ἀλλὰ ἀπόψε εχουν χριστουγεννιάτικο γεῦμα.

Ο Βινιόλ έδάχρυσε.

— Αφησε τὸ στρῶμα σου κυρό μου, τῆς εἶπε. Μοῦ μένουν δεκαπέντε φράγκα. Πάρτα! Τρέξε στῆς ἀδελφῆς σου. Τὸ μωρὸ κοιμᾶται. Φέρτο στὸ δωμάτιο μου. Αν ἔπινήσῃ τοῦ δινω ἐγὼ τὸ γαλατάκι του. Ποῦ εἶναι τὸ μικρερόν;

— Τὶ καλὸς ποὺ εἰσθε, κύριε Βινιόλ, τοῦ εἶπε δακρυσμένη η γηγά Ματιέ, και τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὸ μωρό της κι' ἐψυγε.

— Ο συγγραφεὺς ἔμεινε μόνος μὲ τὸ μικρὸ στὴν κάμαρά του.

— Εγίναι και παραμάνα! εἶπε και ἐκάθησε νὰ γράψῃ.

— Αὐτὸ τὸ βράδυ ὁ Βινιόλ ἔγραφε μὲ ἔξαιρετικὸ κέφι. Ολόκληρο τὸ μυθιστόρημα ἔτροποποιήθη μὲ τὴν ἀνάστασι του Τζάκ.

— Εξαφνα δικιάς του κανένας τὸ γλάμματα. Ο Βινιόλ ἔτρεξε κοντά του και τὸ ἐντάντεψε σὰν νὰ ήταν οίκογενειάρχης πρὸ πολλοῦ. Εμεινε ἔκει σιμά του πολλὴν ὥρα, και συλλογισμένος παρατρούσε τὸ παιδάκι, ποὺ ήσυχαζε, και ἐσφιγγε μὲ τὰ χεράκια του τὸ λευκὸ προσκέφαλο.

Τὰ παιδάκια! Πόσες φορές τὰ εἶχε χρησιμοποιήσει γιὰ νὰ συγκινήσῃ τους ἀναγνωστάς του! Αὐτὸ τὸ κακόμοιρο είταν πραγματικὸ παιδί της δυστυχίας! Τί θὰ γινόταν στὸ μέλλον; Είταν ὀφανό, και η γιαγιά του είταν πολὺ γηγά, και ἀφανισμένη ἀπὸ τὶς στερήσεις. Θά τὸ ἐβιζάν στὸ δραφανοτροφεῖο... Θά γινόταν λιωτὸς κακούργος μιὰ μέρα,—ἀληθινὸς κακούργος—μέλλων κατάδικος! Τὶ τοῦ ἐπεφύλασσεν δραγε η ζωή;

— Ο Ζάν Βινιόλ θυμηθήκε διε ξημέρωναν Χριστούγεννα. Θυμηθήκε τὸ μωρό ποὺ κοιμόταν στὴ χρυσή ψάθια τῆς

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

εῦχεται

εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς

συνδρομητὰς και

ἀναγνώστας του

Καλὰ Χριστούγεννα

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

THE SELMA LOGERLOF

Είταν ἡ ἐποχὴ πού ὁ Αὐγουστός; είτανε αὐτοκράτορας στή Ρώμη και ὁ Ἡράκλιος βισιτάς στήν Ιερουσαλήμ. Την ίδιαν αυτήν ἐποχή μάλιστα πολὺν μεγάλην και πολὺν ἄγρα πέπον στή γῆς. Περὶ οἱ ἀνθρώποι δὲν είχαν δεῖ νύχτα τόσο βιθειά. Δὲν ἔκανον κανεὶς οὔτε τή στρατιώτική, οὔτε τή θάλασσα, και χανόνταν μέρα στούς πιο γνώριμους δόδους του. Καιματική ἀγκύδια δὲν κατέβινεν ἀπ' τὸν οὐρανόν. Την απότομην δὲν είχαν βγῆν νά φωτίσουν κ' η καλή σελήνη είχε στρέψει ἀλλού τὸ πρόσωπο της.

Τὴν ίδιαν αὐτὴν νύχτα μιὰ μικρὴ συνοδεία κατέβηκε ἀπὸ τὸν αὐτοκρατορικὸν δώματος τοῦ Παλατίνου λόφου στὴ Ρώμην, καὶ, ἀφού πέρασε τὴν Ἀγορά, ἀνέβηκε στὸ Καπιτωλίου. Τὴν ίδιαν μέρα, οἱ ουγκλητικοὶ εἶχαν ἀναφέρει στὸν Αὐτοκράτορα ἕνα σχέδιο τους, που εἴτεναν νὰ τοῦ χτίσουν ἐνναὶ νὰ στὸν ιερὸν λόφο τῆς Ρώμης. Ἀλλὰ οὐδὲν στότο, περὶ τοῦ δὴ γέρεος στοὺς Θεοὺς νᾶκι καὶ αὐτὸς ἔνα νιαὸ δίτηλα στοὺς δικούς τους, ἀπάντησε στοὺς συγκλητικοὺς διτὶ θύμα προσάθυσε πρῶτα μὲν μιὰ νυχτερινὴ θυσία νὰ βολιδοσποτήσῃ τοὺς Θεούς. Καὶ εἰταν αὐτὸς, ποιὶ, τέτων δρα, συνεδύομενος μὲν τοῖς μερικοῖς πιστοῖς τους, πηγαίνει νὰ κάνῃ αὐτὴν τὴ θυσίαν. "Ο Αὔγουστος ἀνέβηκε στὸ φρεγίο του. Είτανε γέρος, καὶ τὸν ἔκονύαζαν τις φύλα σαλαστάτια τοῦ Καπιτωλίου. Φρατούσαν ίδιοι τοῦ κλούσβη πλὴ τειστέρω, τὰ δόπια θὰ θυσιάζει. Οὕτε ιερεῖς, οὗτε στρατιῶτες, οὗτε ὑπευχγοί. Μόνοι, οἱ πιὸ στενοί του φίλων τὸν συνοδεύειν. Υπῆρχες με διπλούς, στὰ χέρια προγονῦντο κι ἀνοικιγκ δρόχοι μέσα σ' αὐτὴν τὸ ἀδιπέραστα σοκτάδια κι ἀκολουθούσιασα οἱ σκλήροι ποὺ κρατούσαντο τους τρίποδας, τὰ κάρδοντα, τὰ μαχαλιόνα, τὸ λεγόν πυρὶ καὶ δὲ, τι χρεωτάσταν γι' αὐτὴ τὴν προτοφορά.

Δὲν εἰταν βέβαια αὐτὴ ή νήκτα σὺν τις προγρούμενες. Καὶ νά στο ἀκόματο σημεῖο τοῦ βράχου είδαν ἐνα παραξένο δν. Στὴν ἄρχη πλευρῶν πώ; εἴται κανένα κλωνός εἶλης; στραμένο. Εἴται πώς εἴται ἡνα πολὺ παλῷ ἀγαπεῖ τον ναῦν τον Διος προχωρηὶ ἐνο μονάχο του στὸ βράχο. Ἐπιτέλους; τοὺς φίνηνε πῶς δε μποροῦσε νά εἴται τίποτε ἄλλο, ἔκτος ἀπὸ τη γοην Σβύτιλλα.

Ποτὲ δὲν είχαν δεῖ τίποτε τόσο γέγκω, τόσο φωνωμένο ἀπὸ τὸ χρόνον, τόσο γιγάντιον. Αὐτὴν ἡ Ἑφιάψιον εἶτιν τρομακτήν, καὶ ἐτίνας μάλιστας τούς ὅτι Αὔτοκράτορας, δῆλον θεῖ ταιριών δρόσιο. «Είναι Αὔτη, ψυθώσαντα. Αὕτη ποὺ πετρεῖ τόσι χρόνια, διὰτενει καὶ τοὺς χαλινά τῆς ἄπιου στίξις ἀρχούσιαλεις τοῦ τόπου της. Τί ταχινά ήρθε ἀπόψι κ' ἔβηγκηε ἀπὸ τὴ σπηλιὴ της; Τί ἔχεται ν' ἀναγείλει στὸν Αὔτοκράτορα καὶ στὴν Αὔτοκρατορία. Αὕτη ποὺ γραίσει τὶς προφητείες τῆς στὰ φύλα, τῶν δέντρων, ἔδρασις πᾶς, ὃ ἀνεμος θά φέρει τοὺς κρητισμούς; της σ' αὐτούς; ποὺ τοὺς κρειτίζονται;»

Μέσον στὸν τρόπον του; θὺν ἔτεπενται δῆλοι γονατιστοὶ καὶ θὰ προσκυνοῦσαν, ἢ νὴ Σίβηλαν ἔκανε καὶ μανάχι κληρον. Μά μὲν περιέργη ἀκύρησις, καθιστένεντη στήγην ἀλλορά τοῦ βράχου, μὲν τὸ σῶμα γυρισμένο μπροστά, καὶ τὸ χέρι της πάνω ἀπ' τὰ μάτια της ἔτοι γινάται ισοπίτης, ἡ Σίβηλη κατέ παρασύνενται μέσα στῇ νύχτᾳ. Θρονοῖσες πώς; εἰλεῖ ἀνεψηῆ ἐκεῖ γινάνται δῆλη καλλίτεραι κατέ πονερούσαι.

Βλέπεται.
Τόθειο Παιδί είχε γεννηθῆ στὸν κόσμο για νὰ διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀγαπῶντα... Ἐν τούτοις ποτὲ δὲ θὰ ἔλειπται ἀπὸ τὸ κόσμο ή δυστυχία καὶ οὐ θάνατος. Τὸ παιδί, ποι εἰνε πρωθυμένον στὴ φτωχεία καὶ στὸ ἔχλαυτο! Ἐντὸ τετοιο βιβλίο ἐπερτεῖ νὰ γράψει
Τὸν εἰλεύσησε τὸ δυστυχισμένο ἔκεινο υἱῷ καὶ βούγκω

σαν τὰ μάτια του.
Η πόρτα ἀνοίξει ἑαυτούν καὶ μπήκε ἡ κυρά Ματιέ. Τι κουφα
σμένη καὶ τί γερασμένη πονού είταιν !
— "Ακούσω, κυρά μου, τής είτεν δι Βινιού. 'Εσκέφθηκα πολλά
πράγματα ενόσφιρ ελέιτες. 'Οταν είχα εὴ μητέρα μου τὴν ἔζουσα...
Τώρα είλιμαι μόνος... Λοιπόν... Θέλεις νά σε κρατήσω μαζί μου; Θ
συγχαρίζεις τὸ σπίτι, ἐγώ δὲ θὰ σε βοηθήσω νά αναθρέψως τὸ μικρ
σου..."

“Η γρῆ ἔπεισε συγκίνημένη ἀπὸ τὰ λόγια του σὲ μιὰ καρέκλα και σκέπτοσε τὸ πρώσωπό της μὲ τὰ ρυτιδωμένα χέρια της. Τὸ παιδί ἔζυντησε και ἄρχισε να φωνάζει.

Ο Βινιόλ έπήγε, τὸ ἐπῆρε ἀπὸ τὴν κούνια του και τὸ ἐφέλησα πατρικῶν στὸ τρυφερό μαγευόνταί του...

Αυτή η περιπτεια εφερε τοῦχη συνηγόρων. Το επειταί το μυθιστόρημα «Τὸ ὄφανὸν τῆς Μπατινόλη» συνεκλίνησε μέχρι κακών τούς ἀναγνώστες τοῦ «Μίκρου Προλεταρίου» και ἤξεστη σημαντικά τὴν κυκλοφορίαν του. Συνεπῶς, και διποδός του Βινιόλη ἐδιπλασάσθη. Τὸ μυθιστόρημα ἀνέδημοςισεινὴ εἰς πολλὰ ἐπαρχιακά φύλλα. «Ἐκποτά αὐτοῦ δὲ Βινιόλη ἐδοκίμασε τὴν μόνη ἀληθινὴ χαρὰ τοῦ φιλολογικοῦ σταδίου του.

Ο μεγαλείτερος συγγραφεύς τοῦ καιροῦ του τὸν συνήνεσης μίσθιμέραν εἰς τὸ «Βασέτ» καὶ τοῦ εἰπε :

— Κύριε Βινιόλ, διαβάζω τελευταίως μίσαν ἐπιφυλλίδα σας. Ενόηκα όχει μερικές σελίδες πολὺ ωραίες, πολὺ συγκινητικές...

— Ο Βινιόλ εγίνε κατακοκκινός.
— Εδυχαιριστό, άγαπητέ μου διάδικταλε, είπε χαρούμενος. Ζέρω
τε... τώρα... δταν γράφω κάτι για τά παιδιά, τό αισθάνομαι άληθ
νά... Ζέρετε, έχω και ένα παιδάκι!...

Φοινίδης Καζάκ

μακρών. Τὰ μάτια της λοιπὸν μποροῦσαν νά βλέπουν μέσ' ἀπό μια παρόμοια νύχτα;

Οἱ σκηνοὶ κοιμώντωνσαν, τὸν ἔργαντα δὲν ἀνηργοῦσιν πιὸλους καὶ τὸ ἄγριαν κοιμήσαντας δέπλα στὸν ὑπόθυρον· Μὲν τὰ μάτια μα- γευμένα ἀπὸ αὐτὸῦ τὸ θέαμα, ἡ Σέβυλλα δὲν ἔννοιο θετίποτα ἀπὸ δι- γινόταν πίσω της. Δὲν κατάλαβε πώς ἐστησαν τὸ βωμό, πῶς; ἀνα- ψυχε τὰ κάρβουνα, πώς σχόρπισαν τὸ θυμίαμα και πώς δὲ Αἰτορο- τῷ ἔπαινε ἔνα περιστέρι γιανά να τὸ θυμίαμα. Μὰ τὰ χέρια τοῦ Αἴγυοντου είταν τόσο μουδιασμένα που μ' ἔνα φτεροκόπημα τὸ πε- ριστέρι πέταζε πρὸς τὰ σκοτάδια. Τότε οἱ μεγιστάνες ἔφοιταν ὑπο- τὰ βλέμματα πρὸς τὴν Σέβυλλα, γιατὶ φαντάσηκαν δὲι αὐτὴν προ- κάλεσε τὸ δυσούλωι αὐτὸν προμήνυμα.

Ωστόσο οἱ Αὐτοκράτωρ ἐτοιμάζονται νὰ ἔξαπολουνθῆσῃ τὴ θυσία του. Ἔπλινε τὰ χέρια του, καθάρισε τὸ βιωμό καὶ πήρε τὸ δεύτερο περιστέρι. Μά, ἀν καὶ ἔβαλε τὰ δυνατὰ του νὰ τὸ συγκριτήριο μέσα στα δάχτυλά του, τὸ γλυντερό κορμί του πουλιοῦ ἔσφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ πέταξε μέσ' στὴ νύχτα.

“Η Σιβυλλα δὲν ἀντικρίθηκε τέτοτε.” Ολη η ψυχή της είπαν στραμμένη πρός τὸ δέσμο των ἄγνελων που μεγάλωνε όλοντα και που έγινε τούς ποιμένες. “Ανασηρώθηκαν στοὺς ἀγκύνες των και είδαν σημῆν δόλοιην ἄγγελων, ποὺ ή σπιθόβολη λευκότης τους ἐλαμπε μέσ’ στα σποταΐδια να κυριαρχῶνται σαν κοπάδια ἀπόδημητικῶν πουλιών. ” Αλλοι καρατοδόσαν βιολιά και λαοδία, κι’ ἀλλοι κιθαρές και άρρενες και τὸ ἄσμα τους ἀντηχούσε τόσο χρόουμενο, σύν τῷ γέλιᾳ τῶν παιδιών, τόσο ἀμέμφινο, που τις τούλλεις τῶν κορυδαλῶν. Και οι βοσκοί ακούγοντάς τους, ἔζεινται σαν γά τη βουνίσια πολιτεία πού κατοικούσαν, γά να διηγήθοῦ το θαύμα.

Πήραν ἔνα μονοτόπιο στενό καὶ στριμένο κ' ἡ γῆ Σιβύλλα τοῦ συνώδεων. Ἄξια ἦνα φῶς παρουσίασης, ἐνδέ λαμπρὸς ἀστροῦ ναφάνηκε πάνω ἀπ' τὸ βουνό καὶ, στὴν κορφὴν τοῦ βουνοῦ, ἡ πόλη τελεί ἀστραψεῖσα ἀπὸ ὅσιου, μεσοῦ στὸ οὐρανὸν φῶς. "Οὐα τι σῆμην τινὰ ἄγγελον πέτε, ἔξαν πρός τα ἑτεῖ μ'" εὑρόσθαινα μάστιν τῷ οἴροσκοι, βιβλίοντες τὸ βῆμα τους, ἀγαποῦν σχεδὸν τὰ τέχνουν. Μόλις ἔφευσαν στὴν εἰσόδο τῆς πολιτείας ἤρχαν τοὺς ἄγγελους μαζεύεντους πάνω ἀπὸ ἔνα μικρὸ στιλοῦ πολὺ χαμηλὸ. Εἰταν μια τρισάλιτι καὶ λύσιν μὲ κλιμακοπλεύτη στέγην, που είχε γά τοι τοῦ στὸ βάθος τὸ γόνιβο τῷρι χώ. Τὸ ἀστροῦ ἔργοντες ἐκεῖ τις ἀχτίδες του. Οἱ ἄγγελοι καὶ θόντουσαν ἀπάνω στὴν καλύβα, ἀλλοὶ γρῦψαν στὸ βράχο καὶ ἀλλοὶ ἐπεναντίον μέδοστον ἀρέων μὲ τὰ φτερά τους; ποὺ ἐτρεμαν "Οὐα το διάστημα φωτιζότανε ἀπὸ τις φωτεινῆς φτερούγες τους; Κι' ἀπὸ τὴ στιγμὴν πού τάστρο παρουσίαστηκε πάνω ἀπ' τὴ βουνή σια πολιτεῖ, ὅλη ἡ φύσις ἐξάντησε. Κι' αὐτοὶ πού ἤσαν πάνω στὸ Καπιτώλιο ἐννοιωσαν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ὁρεύοντος νάρχεται τὰ φύσησα τῶν δροσερῶν ἀνέμων. Γιν-ἐς μυρδωδές σοκορτηστακαν πυντοῦ, τὰ δεντράδα ἀρχιαν νό φιθυργίζουν, τὸ μουριούνθισμα τοῦ Τίβερην ὑψηλήσαντε καὶ ἀπὸ τὸ τόπον τῶν ἀστρων καὶ, κατιεισεις στὸν οὐρανὸν, ἡ σεληνή φωτισε τὸ κοσμό. Καὶ να καὶ τὸ δύο περιστέραια ἥρθαν καὶ φτερούγεσαν ἀπάνω στοὺς διποὺς τὸν Αὐτοκράτορο;

Βλέποντας αὐτὸ τὸ θῆμα ὃ Ἀγύρωστος, σηκώθηκε γιούκάτο· καὶ περιφράνει, κ' οἱ φίλοι του κ' οἱ σηλάβοι του γονατίσαν μπροστά του. «Χαῖρε, Καΐσιμ! Ι ἐφώναξαν. Οἱ Θεοὶ σοῦ ἀπαντούν. Θελατοεῖς; Εἴ εἶ σε Θεό; στηργανού τοῦ Καΐσιμού».

Η προσφόρνησή τους έτειναν τόσο δυνατή, ώπε ξύνθησε τη γηραιά Σίβυλλα. Σηκώθηκε με έπικουρωγότης πρός αυτούς. Είπαν σαν έναν μαζικός καπνών την υψηλήσκε από τον γκρεμό. Τα γηραιεύα της προκούλων σιν τρόδιο. Τα σαληρά μαλλιά της κρεμώντουσαν σ' άραιες γλώσσες γύρω από το κέφι της, και τό σινών και μελάνιασμένο δέρμα της έσπειρε το κοριμά της, σαλκόντας με δέντρο.

Πανίσχυρη και σεβαστή ἐβάδισε πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα. Μὲ τὸν
ένα χέρι ἀγριπέει τὸ μαγαζί του καὶ μὲ τὸ ἄλλο τοῦ ἔδειξε τὴ μα-
κρινὴ ἀνατολή.

Ο Αύτοχος δύναμη του. Τόδε διάστημα ἀνοίξει μπρό-

στὰ βλέμματιν τοῦ. Εἶδε διὰ φωτὸς σταύλου στηριγμένο στὸ βράχον κοντά στὸ κατώφλι του μερικούς βοσκούς; γονιτσισμένους καὶ μεσαῖα νέαν πητέρων γυρίζουντα πάνω ἀπ' τὸ νεογεννητό παιδί της πο-
ἔκολθεν ἀπάνω την χειρα.

Τὰ μεγάλα φοῖβαί της δάγκνυλα τῆς Σιβυλλας ἔδειξαν στὸν Αὔτο-
κράτορα αὐτὸν τὸ μικρὸ παιδί.

Ο Αὐγούστος ὀπισθοχάρησε μπροστά της; σαν νά είται τρελλή;
Μά τὸ πανίσχυρο πνοφρητικό πνεῦμα ήρθε στη Σιβύλλα και το
θαυμάτικά μάτια της; ἀχαρίστων νύ λάμπουν, τα χέρια της ὑψώθηκαν ποδ
τὸν ουράκου και ή φωνή της, ποὺ δὲν ήταν πιο διειλητής, πήρε με
βούστερη δύναμιν ἀλλόδοκη. Κ' ἐπόρευε λόγια, που φινόνταν σε

—Σεήν κορυφὴ τοῦ Κατιτωλένου θά λιττρέψῃ δ κόσμος; τὸ Σωτῆρο

ΕΙπε ο ιάτρος, απομακρύνθησε, κατέβηκε χοργά τὸ λόφο καὶ χίτηκε.
Τὴν ἀλλὰ μέρος δὲ Ἀγύοντος; ἀπάγγεινε πατέριον στὸ λαιο τὸ
νὰ τοῦ χτίσῃ ναὸ στὸ Καπιτώλιο, κ' ὑψώσει ἐκεῖ ἵνα θυσιαστοῦ δὲ
φερωμένον στὸ νεογέννητο Παῖδεν, ποὺ τὸ ὕδωριασε Ara Coeli, Βωμὸν
τοῦ Οὐρανοῦ.